

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: I. Z., narozen X
státní příslušník Ukrajiny
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2026, č. j. OAM-61407-45/ZM-2025,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2026, č. j. OAM-61407-45/ZM-2025, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a kterým zároveň podle § 37 odst. 1 písm. a), § 44a odst. 11 a § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) nebyla prodloužena doba platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. Žalobce v žalobě předeslal, že žalovaný zamítnutí jeho žádosti odůvodnil tím, že byl žalobce odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Rokycanech ze dne 30. 12. 2025, č. j. 2 T 67/2025-99, pro skutek kvalifikovaný jako přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb, trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“), kdy tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 22. 1. 2026. Tímto trestním příkazem byl žalobci uložen peněžitý trest v celkové výměře 20 000 Kč. Tyto skutečnosti žalobce nijak nezpochybňuje.
3. Žalobce konstatoval, že k výzvě Okresního soudu v Rokycanech ze dne 29. 1. 2026 k zaplacení výše uvedeného peněžitého trestu a k usnesení téhož soudu ze dne 27. 1. 2026, č. j. 2 T 67/2025-103, kdy tímto usnesením byl vyzván k zaplacení nákladů trestního řízení ve výši 2 000 Kč, uhradil dne 2. 3. 2026 jak peněžitý trest ve výši 20 000 Kč, tak i náklady trestního řízení ve výši 2 000 Kč.
4. Žalobce připomněl, že dle § 69 odst. 3 trestního zákoníku se na pachatele, kterému byl uložen peněžitý trest za jiný trestný čin než zvlášť závažný zločin, hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile byl trest vykonán. Žalobce konstatoval, že nebyl odsouzen pro zvlášť závažný zločin, nýbrž pro přečin dle § 234 odst. 1 trestního zákoníku a dnem 2. 3. 2026 vykonal uložený peněžitý trest jeho zaplacením a hledí se tak na něj jako by nebyl odsouzen. K tomu žalobce doložil výpis z evidence rejstříků trestů s tím, že ke dni 4. 3. 2026 již nemá žádný záznam v rejstříku trestů.
5. Žalobce má za to, že je třeba na něj hledět v plném rozsahu jako na osobu neodsouzenou, která tak splňuje veškeré podmínky vyžadované k rozhodnutí, jímž se vyhovuje jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty. Žalobce podotkl, že v jeho případě se jednalo o zcela ojedinělý excus z jinak řádného života, kdy na území České republiky pobývá již téměř 10 let, přičemž zde řádně vykonával zaměstnání. Dle žalobce je sice skutečností, že na území ČR nemá žádné nejbližší příbuzné, ale přesto se jedná o výrazný zásah do jeho soukromého života, neboť si za dobu tohoto desetiletého pobytu na území ČR vytvořil osobní i rodinné zázemí, a naopak je bez jakýchkoliv osobních vazeb ke svému domovskému státu, tedy k Ukrajině. Žalobce má za to, že je třeba vycházet z aktuálního stavu, kdy nemá záznam v trestním rejstříku a důsledky zaplacení peněžitého trestu, tedy to, že se na něj hledí, jako by nebyl odsouzen, je třeba vztáhnout i na posuzování jeho výše uvedené žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, včetně prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Na Ukrajině nemá žádné osobní ani pracovní zázemí, nevlastní zde žádný majetek a nemá ani žádné místo na Ukrajině, kam by se mohl vrátit a žít a pracovat.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že v případě žalobce byl nepochybně naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1, dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný poukázal na skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí musel vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho rozhodování. Konstatoval, že se v napadeném rozhodnutí zabýval i přiměřeností rozhodnutí. Stručně reprodukoval svou argumentaci z napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť oba účastníci se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 16. 9. 2025 u žalovaného žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný si obstaral podklady pro rozhodnutí, mezi kterými byl i výpis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 3. 2. 2026 a trestní příkaz Okresního soudu v Rokycanech ze dne 30. 12. 2025, č. j. 2 T 67/2025-99, z nichž vyplývá, že žalobce byl odsouzen za spáchání přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákona, kdy tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 22. 1. 2026. Tímto trestním příkazem byl žalobci uložen peněžitý trest v celkové výměře 20 000 Kč. Dne 4. 2. 2026 byl žalobce prostřednictvím své zástupkyně Iriny Volf vyzván k seznámení s podklady rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů, čehož však nevyužil. Následně dne 23. 2. 2026 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
11. Podle § 44a odst. 11 věty první zákona o pobytu cizinců ministerstvo vnitra platnost zaměstnanecké karty neprodlouží mimo jiné tehdy, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
12. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo vnitra platnost zaměstnanecké karty mimo jiné z důvodů uvedených v § 37.
13. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo vnitra platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
14. Podle § 174a odst. 1 věty první zákona o pobytu při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

15. Podle čl. 8 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
16. Soud předně konstatuje, že v případě žalobce došlo k naplnění dikce § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, přičemž tuto skutečnost žalobce ani nerozporoval. K žalobcem uváděné skutečnosti, že uhradil dne 2. 3. 2026 jak peněžitý trest ve výši 20 000 Kč, tak i náklady trestního řízení ve výši 2 000 Kč, soud uvádí, že z povahy věci plyne, že žalovaný musel při vydání napadeného rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. V té době ještě žalobce nezaplatil peněžitý trest, trest tedy nebyl vykonán, a tudíž nepřicházelo v úvahu, aby na žalobce bylo pohlíženo jako by nebyl odsouzen (§ 69 odst. 3 trestního řádu). V tomto směru soud odkazuje na žalovaným zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: *„Na rozdíl od občanského soudního řádu (§ 154 odst. 1) a soudního řádu správního (§ 75 odst. 1) neobsahuje správní řád konkrétní ustanovení, jež by zakotvovala zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Lze však souhlasit s názorem, že zásada vyplývá implicitně ze správního řádu, a to ostatně již jen s přihlédnutím k jiným ustanovením správního řádu, jako je § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4. [...] Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, zejména body 36 a 37). Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26).“* S citovaným judikátem se soud ztotožňuje. V poměrech projednávané věci soud konstatuje, že smyslem nevyhovění žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu předchozího odsouzení za úmyslnou trestnou činnost spáchanou cizincem je ochrana veřejného pořádku, a proto je nezbytné hodnotit právě ke dni rozhodování, zdali došlo k vykonání trestu ve smyslu § 69 odst. 3 trestního zákona a hledí se na pachatele jako by nebyl odsouzen, či nikoli. Jestliže ke dni rozhodování správního orgánu nedojde k vykonání trestu, není rozhodné to, zda na cizince bude v budoucnu nahlíženo jako na bezúhonného, a to i zpětně ke dni rozhodování správního orgánu. Pro zákonnost rozhodování žalovaného je klíčové, jestli ke dni vydání rozhodnutí byl trest vykonán a na pachatele se hledí jako by nebyl odsouzen, či nikoli (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2024, č. j. 20 A 20/2024-70). Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný postupoval zcela správně, když ke dni vydání napadeného rozhodnutí shledal, že žalobce dosud trest nevykonal, a proto na něj nelze pohlížet jako na osobu neodsouzenou. Žalovaný nemohl v době vydání napadeného rozhodnutí předjímat, zda a kdy případně v budoucnu žalobce uhradí peněžitý trest.
17. Podle § 75 odst. 1 správního řádu soud při přezkoumání správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z uvedeného je zřejmé, že ani soud nemůže zohlednit, že později cca týden po vydání napadeného rozhodnutí, žalobce peněžitý trest vykonal a hledí se na něj jako by nebyl odsouzen.

18. Žalobce svými dalšími žalobními námitkami především namítal, že žalovaný nezohlednil přiměřenost napadeného rozhodnutí vzhledem k soukromému a rodinnému životu žalobce tak, jak vyplývá z judikatury správních soudů.
19. V rámci posouzení přiměřenosti žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z toho, že žalobce na území České republiky pobýval výrazně menší část svého života. Z Cizineckého informačního systému žalovaný zjistil, že žalobce zde pobývá od roku 2017. Dále žalovaný zjistil, že žalobce zde nemá žádné rodinné příslušníky. Dle tiskopisu formuláře je žalobce ženatý s paní Z. T., nar. X, státní příslušnost Ukrajina a je otcem nezletilého syna Z. M., nar. X, státní příslušnost Ukrajina. Žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil, že sám žalobce žádné konkrétní skutečnosti stran zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života neuvedl. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce nemá v České republice jiné příbuzné, přičemž jeho rodinní příslušníci žijí na Ukrajině. Z toho žalovaný dovodil, že napadené rozhodnutí nebude mít dopad do rodinného života žalobce.
20. Soud zdůrazňuje, že v projednávané věci se žalobce ve správním řízení ke svému rodinnému a soukromému životu nijak nevyjádřil, přičemž ani nevyužil možnost seznámit se s podklady napadeného rozhodnutí. V žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobce uvedl manželku a syna žijící na Ukrajině. Námitku zásahu do rodinného a soukromého života uplatnil žalobce až v žalobě. Soud považuje za dostatečné posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v napadeném rozhodnutí. Se závěry žalovaného se soud ztotožňuje.
21. Žalobní tvrzení, že si žalobce za dobu desetiletého pobytu na území ČR vytvořil osobní i rodinné zázemí, a naopak je bez jakýchkoliv osobních vazeb ke svému domovskému státu, tedy k Ukrajině, se ve světle výše uvedených skutečností (rodinní příslušníci na Ukrajině), jeví jako nevěrohodné a nepodložené. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně připomněl, že samotné rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nenutí žalobce bezprostředně vycestovat, přičemž žalobce se může v budoucnu ucházet o nový pobytový titul. Pro přiměřenost napadeného rozhodnutí má dle soudu význam i žalovaným v napadeném rozhodnutí zmíněná skutečnost, že žalobce měl možnost vyhnout se odsouzení, jelikož Okresní státní zastupitelství v Rokycanech podmíněně odložilo podání návrhu na potrestání žalobce. Žalobce však neuhradil finanční částku na pomoc obětem trestné činnosti a tím nesplnil podmínky uvedeného rozhodnutí, proto následně byl odsouzen.
22. Soud poznamenává, že v řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57; ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38; ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43; ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36; ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36; nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36). To platí i pro posouzení dopadů do soukromého a rodinného života (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34). Je to totiž právě žadatel, kdo může rodinnou situaci nejlépe osvětlit. Z tvrzení žalobce je zřejmé, že důvodem jeho pobytu v České republice je výdělek z pracovní činnosti. Byť je snaha žalobce zajistit sobě a případně své rodině co nejlepší ekonomické podmínky pochopitelná, nemá za následek nemožnost vydat rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty za splnění zákonných podmínek. Případné finanční
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

problémy žalobce a jeho rodiny nemohou způsobit nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.

23. Soud uzavírá, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav a rozhodl plně v souladu s ním, aniž porušil zákon o pobytu cizinců, čl. 10 odst. 2 Listiny základních lidských práv a svobod, či čl. 8 Úmluvy.
24. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení

soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. května 2026

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.